

Žijeme v podivném světě, který je radikálně odlišný od všech světů jemu předcházejících. Náš svět, svět západní civilizace na prahu 21. století, je světem rizikovým, světem nebývale rychlým, je světem, kterému jedinec může jen stěží plně porozumět. Najít pevný záchytný bod pro orientaci ve světě je velice složité a nejisté, snad dokonce nemožné. Vše je relativní a proměnné, a tak když už máme pocit, že jsme onen opěrný bod našli a konečně jsme se v námi prožívané skutečnosti nějakým způsobem zorientovali, zjistíme, že skutečnost je již opět jiná, nová, proměněná a my jsme odsouzeni k novému hledání. Zoufale hledáme pevnou půdu pod nohama, snažíme se nalézt alespoň nějakou jistotu. Současný svět lze charakterizovat jako svět rychlé a neustálé změny. Vše má jen krátké trvání a to včetně našich životních jistot. Jistota s jepičím životem ovšem není jistotou, a tak jsme zřejmě odsouzeni k věčnému bloudění.

Žijeme ve světě, kterému nerozumíme. Jeden z nejvýznamnějších antropologů 20. století, Claude Lévi-Strauss, byl v roce 2005 požádán, aby se vyjádřil k budoucnosti lidstva: "Na takové věci se mě neptejte. Žijeme ve světě, do kterého už nepatřím. Svět, který jsem znal a který jsem měl rád, byl světem 2,5 miliardy lidí. Současný svět má 6 miliard lidí. To již není můj svět. A svět zítřka má mít 9 miliard mužů a žen (...) a to mi zabraňuje v jakékoli předpovědi."! Taková odpověď je velice znepokojivá, zvláště pokud se možnosti interpretovat svět vzdává člověk, který studiu jeho fungování zasvětil celý život.